

I det forhåndsutdrag av boken MOTOPPGJÖRET som ble postet til 1.000 gode nordmenn i januari i år ble kun 7 linjer brukt på å antyde hvadslags hjelp disse siden kollektivdømte ydet sine landsmenn men der stod intet om div. motarbeidete aksjoner: og derom står på side 25 kun en setning nemlig denne: "På samme måte gikk det i retten med de ca. 15 motarbeidete aksjoner"- som Lindh da ville rettsbevise, dvs. han fikk nådigst lov til raskt å resymere ca 1/3 av disse, under henvisning til foreliggende vidneprov. Før disse her i utdrag gjengis opplyses at i noen av disse inngår advarsler som en del =

1. Avsløring av feller mot avisutdelere under den sk. postkasseaksjon: På et møte den vinteren bragte Lindh i erfaring ved å overføre en samtale mellom to andre i forbindelse med overlevering av en lapp at en hemmelig hirdordre skulle effektueres. Han klarte å få greie på hvem mottageren av lappen var og ved å skygge ham etpar kvelder fikk han klarlagt at han flere ganger innfant seg ved kl. 19.00 tiden i en bestemt villa litt utenfor Oslo by. Lindh fant villaeierens navn i en NS-medlemsliste og oppsøkte denne en påfølgende kveld ca. kl. 19.30 foregivende at han var på en besöksrunde for å verve for verneidretten. Der oppdaget han at 4 mann satt samlet og at en av dem alltid holdt vakt med veien gjennom kikkehull i blendingsgardinene.

I løpet av kort tid fikk L. vite at det også befant seg en annen vaktpost litt lengere bort i en annen villa ved samme vei og at det var avtalt at det straks skulle varsles den annen post av den post som bemerket avisutdelere ved postkassene i veien. Så skulle 4 mann fra hvert hus løpe ned på veien og avsperre denne og forsøke å fukke avisdelerne. Lindh klarte fort å få greie på hvem han mistenkte og var på jakt etter, han fikk oppgitt 3 navn, 2 brødre X og en Kr. unge menn som bodde i nabolaget. I løpet av vel 1 time ca. 20.30-45 hadde L. pr. telefon fått underrettet sin kontordame om fellen og hun hadde straks telefonisk fått advart familien X. om faren.

Den ene av brødrene X. bekreftet i 1945 at han var blitt advart 2 ganger, både til sitt hjem en vinterkveld og på sitt kontor neste morgen av en anonym kvinnelig røst om faren. Det forelå således i dette tilfelle i Lind-saken er dobbelt bekreftelse i retten idet kontordamen der også bekreftet L.s - Men det ble ikke tillagt stor nasjonal betydning - som vi vet.

2. Avsløring av STAPO-forhørsbluffen om at de "andre i motstandsgruppen har tilstått": Fra HS-hold fikk Lindh anmodning om å klarlegge fangeforhold ved Bredtvedt fengsel hvor det en tid var en hirdvakt. For å kamuflere sine hensikter gikk han frem slik: 1. Han fikk greie på at denne vakt regelmessig fikk alkoholtransport dit og at dette somregel skjedde slik at en drosje rekvirertes, og fikk ordnet det slik at han en dag avkåste disse som pleide å bringe flaskene til vaktstuen der. I den forbindelse avla han da et raskt besøk i den mandlige avd.s kombinerte vakt- og besöksrum hvor han i farten bemerket en stor navnetavle på hvilken var angitt hvem (navn) satt i hvilken selle der= nr. L. innså at man måtte ha mere tid på seg for å få kopiert denne mm. 2. Kort efter overtok han derfor en nattevakt i B. mandlige avd. hvor det var en skiftordning: på de få timer han den natten disponerte der fikk han både notert hele beleggnet av fanger fra navn- og nr. tavlen men bemerket også at det utenfor hver selle i hver etage hang små runde kartongmerker med codetegn på. L. fant ut at der hvor det var de samme codetegn så betød det at resp. fanger mistenktes for å tilhøre samme illegale grupper, dvs. sitte i samme sak. Han suplerte derfor sine notater både med alle codetegn og med bn. om hvem som der hadde de samme tegn. 3. Under et videre besøk der medbragte han tilsyneladende uskyldige lesestoff som vaktmannen han kjente lovet å formidle til

de ~~skulle~~ norske OKR-pas-ansvarshistorie: 2014 ble ved avmerking av bokstaver gitt div. beskjeder, f. eks. at det i kommende vask ville ligge minilapper i lommeørkläkantens 5 mm.s "lommer". Men isär at de ikke måtte falle for Stapo-bluffen om at "de andre i gruppen har alt tilstått" L. holdt sin HS-kontakt löpande ajour om sin aksjon og denne forsökte også på annen måte å få kontakt med fangene.

Da L. under rettssaken også fra fangers pårörende fikk rekonstruert endel av det her omtalte avbröt dommeren ham med fölgende replikk: "Jeg satt selv på Bredtvedt og jeg så Dem aldri der!" Dermed töbet han selvsagt sin inhabilitet, i den forb. henvises til hva annetsteds i utdraget er gjengitt fra adv. W.s bok Seierherrens justiss" derom. L. forklarte jo godtroende efterforskerne om hvorfor han tok en slik nattevakt- hvorvit den sattes opp som tiltalepunkt sies det intet om i enkefru Inga v. Saydas manuskript?

3. Kriminaliseres den fortsatte matkontroll efter 9.4.40? for NS-medl.?

Dette har jeg ikke klarlagt helt men kan opplyse fölgende: 1. I historiker Nöklebys 2. art. i serien "Norges vei inn i krigen" kalt "Rasjoner og spioner" av 6.10.79 får vi vite at tidl. AIF-leder Trygve Lie 2.10.39 ble sjef for Forsyningsdept. og at rasjoneringskort utstedtes ved krigsutbruddet 1.9.39. Men der gjengis også en karikaturtegning som stod i Aftp. 17.10.39 hvor vi ser avbildet 4 mandlige inspektörer som ransaker en gammel kvinnes sovrum, hvor det ser ut som om de finner noen gjente hermetikkbokser: Teksten under karikaturen lyder slik: "kommunale myndigheter og oppdagelsespolitiet i Oslo sb til med kontroll av matvarelagre rundt om i hjemmene". Og på samme side heter det i teksten under avsnittet om matvarekontrollen bl.a. fölgende ="Kaffe og sukkerrasjoneringen var alvorlig ment og nu skulle de tusen hjem kontrollöres for å se om noen satt med store private matvarelagre. Det het at de som hadde for meget fikk ingen rasjoneringskort (men om hamstrenerne ble straffet på annen måte husker jeg ikke). Men alle hjem i Norge kunne jo ikke undersøkes men ingen visste hvem som ville få besøkt av kontrollörer. (fremdeles er tonen saklig - det var jo da kun gode nordmenn impliserte) Så parolen gikk: sylt för lördag hvis De har for meget sukker - slik rådet dengang avisen sine lesere - for fra mandag 9. okt. 1939 kunne det ringes på dören av kontrollörer! Og samtidig ble sukkerrasjonen nedsatt till 300 gram pr. uke emns kafferasjonen forble uforandret i alle de 6 krigsårene..." 2. Men

da politiet - altså jössingpolitiet som det efter 9.4.40 het - atter innkalte mannskapet tidlig en morgen til samling på Grönland politist. hvor orientering om den fortsatte matkontroll ble gitt, så gikk samme form. ryktet på byen at en razzia pågikk: noen NS-medl. som deltok hadde nemlig raskt pr. telefon latt kjente få vite hvad som pågikk men anmodning om at det ringtes videre, en av dem var Lindh som ved Frogner politist, fikk se retningslinjene som tyderlig var tyskt inspirerte, der fikk den jössingpolis med hvem han skulle på runde til 10/12 adresser utlevert listen samt informasjon over tilladte kvanta! De ble strakt enige om hvordan de skulle utforme den nödv. rapport = denne ble preget av at de straks ringte til 3-4 navn og ba dem være fravärende i de kommende timer, og at de fleste de fraff hjemme kun hadde tilladt lager men at 2-3 sted var det gamle lager av hermetikk som dog ikke kunne sees å kollidere med kontrollörens hensikt, som måtte være å ramme krigs-hamstring.- Det fortelles at selv landsvik-politiet her befant seg i et visst dilemma idet det selv der fantes noen silkefront-sjeler som antydte at det ville være tvilsomt om kun NS-medlem.s deltagelser efter 9.4.40 skulle kriminaliseres? Men i en av de saker i hvilke jeg var forsvarer, nemlig Heidahls lot aktor seg ikke påvirke av slike betenkeligheter, at H. i god tro hadde fortalt efterforskeren at han omtrent hadde forholdt seg som L. ble i aktors versjon til at "H. under forhörene tilstod at han deltok i slike lumpne overgrep!"

4. Hvordan norsk Okkupasjonsrettel 2014 arrestanter under binders-aksjonen: som idrettsleder var han som nevnt annetsteds fritatt for vanlig hird-tjeneste og ignorerte derfor den oblig. innkallelse til Høires Hus da og da en morgen. Det ble ringt til hans kontor men han fastholdt sin generelle permisjon ifølge tidl. avtalen. Men så ble han hentet av 2 uniformerte hirdmenn på sitt kontor, hvilket hans kontorsjef og annet personalet siden bevidnet, og tross han var i sivil bragt til H.H. hvor han i øverste etage konfrontertes med en større oppstilt avd. Der forkynnte en hirdsjef ved han tvungne ankomst at han som god løper hadde å fungere som s.k. ordinnans, dvs. inspisere de gatekryss i sentrum hvor dobbeltvakter var postert og derfra assistere disse med ev. innbringelse til HH, Stortingsgt. 20 av arrestanter. I god tro forklarte L. siden etterforskeren at han i den forb. hadde klart å bringe 3 "arresterte" enkeltvis og alene til sitt kontor hvor de forble i dekkning til bindersaksjonen var over. Politiet noterte under etterforskningen mot L. de navn L. hadde fått oppgitt men fant aldri disse "vidner". Dog kunne flere av personalet bekrefte det inntruffne. Det er jo klart at om L. kun hadde nektet å "delta" så hadde han for alltid ødelagt sin mulighet til å hjelpe de som kom i vanskelige situasjoner, om han som de fleste andre kun hadde tenkt på seg selv så kunne han ha unngått den kamp som fra mai 1945 fulgte for å få anerkjent sin patriotiske innsats. Derom heter det i enkefru v. Saydas beretning at han til henne skal ha sagt at "konfrontasjon med aktor var værre enn med fienden." Dermed tror jeg at L. mente at aktor aldri lot seg påvirke av hans saklige argument fordi han på forhånd hadde bestemt at intet kan forsvare et NS-medlemskap etter 8.4.40 - ikke engang at han dermed reddet jøders liv. Derfor tør jeg påstå at slike aktorer samtidig hevder at de så sterkt beklager så mange norske jøders triste skjebne så er dette utsagn ganske hyklerisk.

Eks. på NS-veteraners fanghjelp: en rask rekonstruksjon i II 1980 =

1. Min nu avdøde klient Heidahl hadde en privilegert stilling forsåvidt som han av og til innkaltes som s.k. "gjest" til Q.s residens "Gimle" Nansens tidl. eiendom, hvor han med sin sindige opptreden bidro til å moderere visse fantastiske element. Der fikk han av og til Q. i tale og kunne da påtale det vanvittige i gissel-metodene, dette at det som represalier for en myrdet tysker skulle skytes 10 nordmenn. Hans hjelpsomhet kom mange i faresonen tilgode - her skal kun nevnes at han fikk Q. til å sette på sin signerte anbefaling på en henvendelse Heidahl gjorde i M-saken til justismin. R. - hvilket skal ha bidratt til at færre norske gisler ble skutt? Dette har jeg ikke funnet bevist men jeg er overbevist om at H. ved den anledning gjorde hva han kunne for å spare landsmenns liv.
2. Enkefru Signe Roegard, som jeg alt bekjent forsøkte å forsvare overfor "folkets kollektive vrede" bidro i flere tilfeller til løslatelse av fanger: hun var alltid meget modig og rett på sak og gikk ofte rett til norske og tyske dav. makthavere og sa dem sin mening. Et søskenpar hun fikk frigitt fordi hun som tidl. kjent person talte deres sak erklærte under okkupasjonen at de var meget taknemmelig men deres utsagn dementerte de etter frigjøringen - noe som var svært vanlig dengang. Ingen turde da fra mai 1945 åpent erkjenne at de hadde fått hjelp av "slike da sosialt utstøtte", og ingen ville da røbe at der dermed ifølge isfrontparoler var blitt s.k. parolebrytere: ingen gode nordmenn måtte da søke hjelp på det hold - det måtte respekteres, det var jo et viktig ledd i dav. holdningskampanje som måtte hevdes. Signe R. fant det under sin verdighet å påberope slike hjulpedes vidneplikt...
3. Lindhs innsats overfor mange pårørendes barn er et omfattende kapittel som her kun overfladisk skal berøres: der var f. eks. 2 Milorg-brødre, som tildels i samarbeide med sabotører opererte ganske farlig, og som ble tatt og satt på Grini. Moren ba L. å "gjøre noe for sine sønner" Han komponerte et kort, åpent brev pga postsensuren der til dem om at

deres mor var deussyn og gjerne ville se dem en siste gang. Dette medbragte han pr. sykkel til Grini, hvor det ej var lett å komme gjennom minefeltet, der stod som bekjent store advarende skilt med innskriften MINENGEFAHR under et stort dødninghode med 2 korslagte ben under. Men L. slo seg ifølge med en likeså syklende tysk vakt-soldat og kom frem til kontrollen hvor han fikk avlevert sitt brev. Det ble der lovet at disse skulle få det og L. tror at det bidro til at de snart derpå ble løslatt! Siden ga han dem s.k. beskyttelsebrev, hvorav fremgikk at L. anbefalte dem 'for whom it might concern' som lovlidige medborgere, osv. (det viste seg at de fleste som u.o. mottok slike brev straks tilintetgjorde dem ved frigjøringen - slike "komproiterende papirer" var uklok å ha under NS-oppgjøret)

4. En av L.s kontordamer havnet i fengsel i Oslo og L. henvendte seg straks til politiets saksbearbeider i Kirkevn. 23 - det gamle hus hvor han selv som gardist hadde vært inkvartert etter rekruttjenesten på Terningsmoen. Han forela for denne reale setesdøl div. underlag som viste at hun absolutt behøvdes på kontoret under årsoppgjøret osv. (denne setesdøl ble siden etter "rettsstattsens gjeninnføring i Norge" mishandlet på det brutaleste). Det tok heller ikke så lang tid før hun atter var på frifot - tross hun for å beskytte sin yngre bror hadde påtatt seg hovedskylden på en smart måte, hun hadde nemlig i breve til sin mor - som hun visste ble sensurert - fremstilt forholdes slik.
5. Her bør også nevnes at min klient v. Creutzfeldt som dav. AT-offiser hjalp flere som hadde vært i AT-tjeneste da de så kom i vanskeligheter. Dette fikk jeg aldri helt klarlagt idet hans mor overfor meg fremholdt at sønnen bestemt hadde insistert på at han ikke ønsket å bringe disse i vanskeligheter, dvs. utsette dem for å sjikaneres som boikottparole-brytere!!!
6. Det fremgår av fru v. Saydas manuskript at Lindh var en gammel bekjent av dav. min. prof. Skancke, som 27.3.47 under dissens dødsdømtes, overfor hvem han under okkup. kunne fremlegge flere presters sak. (jeg har alltid hevdet at det var stor urett å henrette denne mann) Den unnfallende holdning L. møtte da han siden erindret en slik prest om forholdet og spurte ham hvorfor denne ikke frivillig (han ble ikke innkalt) hadde vidnet derom samt annen lign. erfaring medførte at L. i 1947 forlot statskirken for alltid. Han fant å måtte reagere slik overfor det faktum at dens tjenere hadde latt seg påvirke av den ukristne ånd som kollektivt blev forfeftet i biskop B.s FOLKEDOM OVER NS. Det var utdrag av samme riksadv. innledet med på juristkurset sommeren 1945 i Oslo erverdige Aula - noe som vel er et misbruk av dette sted.